

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă privind jurisprudența Curții nr. 104

Ianuarie 2008

Saadi c. Marii Britanii - 13229/03

Hotărâre din 29.1.2008 [MC]

Articolul 5

Articolul 5-1-f

A împiedica intrarea neautorizată pe teritoriu

Detenția timp de 7 zile într-un centru de detenție a unui solicitant de azil, care a obținut o „admitere temporară”: *absența încălcării*

Articolul 5-2

Informare cu privire la motivele arestării

Termenul de 76 de ore pentru a informa un solicitant de azil, care a obținut o „admitere temporară”, despre motivele detenției sale ulterioare, într-un centru de detenție: *încălcare*

În fapt: Reclamantul este un kurd irakian. Acesta a fugit din Irak și a ajuns pe aeroportul Heathrow din Londra, la 30 decembrie 2000; acesta a solicitat imediat azil și i-a fost acordată o „admitere provizorie”. La 2 ianuarie 2001, prezentându-se la autoritățile de imigrare, acesta a fost reținut și transferat în centrul de detenție din Oakington, structură destinată solicitanților de azil, care sunt considerați ca neprezentând un risc de fugă și ale căror cereri pot fi tratate prin intermediul „procedurii accelerate”. Acestuia i-a fost înmănat un formular standard, care ar fi trebuit să explice motivele detenției și să indice care sunt drepturile sale, însă care nu preciza că acesta era deținut în scopul unei proceduri accelerate. La 5 ianuarie 2001, un ofițer al biroului de imigrare a explicat, prin telefon, reprezentantului reclamantului că acesta era deținut din cauza că este resortisant irakian, care îndeplinește criteriile de plasare în centrul de detenție din Oakington. La 8 ianuarie 2001, cererea de azil a reclamantului a fost respinsă și i-a fost interzisă, în mod oficial, intrarea pe teritoriul Marii-Britanii. Acesta a fost eliberat în ziua următoare și ulterior, a obținut dreptul de azil, după ce a depus apel, cu succes, împotriva deciziei de a nu-i permite intrarea în țară. Reclamantul

a solicitat un control judiciar al deciziei de plasare în detenție. Camera Lorzilor a respins în cele din urmă acest recurs, considerând că detenția în conformitate cu procedura de la Oakington, a fost o măsură proporțională și rezonabilă. Printr-o hotărâre din 11 iulie 2006, o cameră a Curții Europene a Drepturilor Omului a decis că nu a existat o violare a articolului 5 § 1 din Convenție și asupra încălcării obligației ce reiese din articolul 5 § 2, de a informa persoana în cel mai scurt timp despre motivele detenției sale (a se vedea Nota Informativă nr. 88).

În drept: Articolul 5 § 1 lit. f) – a) *Sensul formulei „a împiedica [persoana interesată] să intre ilegal”:* Capacitatea statelor de a plasa în detenție potențialii imigranți, care au solicitat - prin intermediul unei cereri de azil sau nu - autorizația de a intra în țară, constituie un corolar necesar al dreptului de a controla intrarea și șederea străinilor. Atâta timp cât un stat nu a „autorizat” intrarea pe teritoriul său, aceasta este „ilegală” și detenția unei persoane care dorește să intre în țară, dar care are nevoie de o autorizație pe care încă nu o are, poate viza – fără a denatura formula – „a împiedica [persoana interesată] să intre în mod ilegal”. Curtea respinge ideea că dacă un solicitant de azil se prezintă din inițiativă proprie autorităților de imigrare, aceasta ar înseamnă că încearcă să intre în mod „legal” în țară. Articolul 5 § 1 lit. f) nu poate fi înțeles ca autorizând doar detenția unei persoane în privința căreia s-a stabilit că încearcă să încalce regulile de intrare. O asemenea interpretare ar fi prea restrictivă și nu ar fi în concordanță cu principiile directoare și recomandările Națiunilor Unite și a Consiliului Europei.

b) *Caracterul arbitrar al unei detenții:* Principiul conform căruia o detenție nu trebuie să fie arbitrară se aplică detenției ce relevă de primul aspect al articolului 5 § 1 lit. f) (intrare ilegală) în același mod ca și unei detenții vizată de cel de al doilea aspect (expulzare sau extrădare). Astfel, nu există nicio cerință a unor motive rezonabile de a crede în necesitatea detenției și principiul proporționalității impune doar ca detenția să nu se prelungească pentru o perioadă nerezonabilă. Prin urmare, pentru a fi lipsită de arbitrar, o detenție ce relevă de primul aspect, trebuie să îndeplinească 4 condiții: aplicarea acesteia trebuie să se facă cu bună credință; să fie strâns legată de scopul ce constă în a împiedica o persoană să intre ilegal pe teritoriu; locul și condițiile de detenție trebuie să fie adecvate deoarece e posibil că persoana în cauză a fugit din țara sa de origine pentru că îi era frică pentru viața sa; în fine, durata detenției nu trebuie să depășească termenul rezonabil necesar pentru atingerea scopului urmărit.

Curtea admite că regimul de detenție aplicat centrului din Oakington avea scopul să permită prelucrarea rapidă a celor aproximativ 13 000 de cereri de azil, din aproximativ 84 000 de dosare depuse anual în Marea Britanie, la acel moment. Pentru atingerea acestui obiectiv, era necesar să se programeze până la 150 interviuri pe zi și chiar mici întârzieri riscau să perturbeze întregul program. Dacă s-a decis plasarea reclamantului în detenție, a fost pentru că dosarul acestuia permitea tratarea în regim de urgență și era susceptibil de a fi supus unei proceduri accelerate. Astfel, plasându-l în detenție, autoritățile au acționat cu bună-credință. Într-adevăr, politica pe care s-a bazat crearea regimului din Oakington, trebuia să fie în favoarea solicitanților de azil și să permită examinarea cererilor acestora cu promptitudine. În plus, din moment ce privarea de libertate în cauză avea scopul să permită autorităților de a statua în mod rapid și eficient asupra cererii de azil a reclamantului, detenția acestuia era strâns legată de scopul urmărit, și anume de a împiedica intrarea ilegală pe teritoriul țării. În ceea ce privește locul și condițiile de detenție, centrul Oakington a fost conceput în mod special pentru detenția solicitanților de azil și oferea diferite servicii, cum ar fi activitățile de agrement, cultele religioase, servicii medicale și – un element important –, asistență juridică. Reclamantul nu se plânge de condițiile în care a fost deținut. În cele din urmă, detenția sa pe o perioadă de 7 zile –

Înainte de eliberarea sa în următoarea zi după ce i-a fost respinsă cererea de azil în primă instanță – nu a depășit termenul rezonabil necesar pentru a permite o examinare rapidă a cererii sale de azil. Curtea notează, de asemenea, că instituirea unui sistem care trebuie să permită autorităților de a statua mai eficient asupra unui număr mare de cereri de azil, face inutilă crearea unui recurs mai larg pentru a contesta plasarea în detenție.

Concluzie: absența încălcării (unsprezece voturi contra șase).

Articolul 5 § 2 - Marea Cameră subscris opiniei camerei, potrivit căreia, niște declarații generale – în cazul dat, anunțurile făcute de Parlament – nu respectă obligația de a informa persoana în cauză despre motivele arestării sau detenției sale. Prima dată când reclamantul a fost informat despre motivul real al detenției sale a fost prin intermediul reprezentantului său, la 5 ianuarie 2001, atunci când acesta se afla deja în detenție de 76 ore. Admițând că o comunicare verbală reprezentantului satisface cerințele articolului 5 § 2, termenul de 76 de ore este incompatibil cu obligația de a indica în cel mai scurt timp motivele detenției.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Articolul 41 – Constatarea încălcării constituie o satisfacție echitabilă suficientă.

© **Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012**

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reproducă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© **Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2012**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has share it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) où de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.